

upajo na zmago ter se naj ne sklene mir. Takrat, ko je bila armada še slaba, takrat so se morali bojevati, čeravno brez upa na zmago, sedaj pa, ko so dovolj močni, da zmagajo, sedaj se hoče skleniti mir. Brzobjavka je sestavljena v imenu mandžurske armade in nosi poleg Linevičevega podpisa tudi podpise: Kuropatkin, Batjanov, Kaulbars in Rennenkampf.

Rusi močno utrjuje svoje postojanke ter nalagajo velike zaloge živeža, katerega mnogo nakupijo od Kitajcev.

Na Sahalinu.

Japonci izvršujejo zasedanje otoka Sahalina kaj naglo, dasi je ruskih vojakov na otoku okoli 5000 z 12 topovi. Japoncev je seveda mnogo več. Za Ruse je posebne pogubno, ker so po obsežnem otoku razdeljeni v male oddelke, s katerimi Japonci lahko obračunajo. Vendar še imajo Rusi mnogo krajev v notranjih delih otoka v svojih rokah. Sploh pa Japonci ne morejo govoriti o posesti otoka, dokler ne ujamajo ruskega vojaškega poveljnika (gubernatorja) Ljapunova, ki se je dosedaj skazal zelo pogumnega in se brčkone ne bo z lepa udal.

Da Rusom na Sahalinu ne gre dobro, se sklepa iz tega, ker od tam skoro nič ne poročajo. Japonci se pa pridno bahajo s svojimi uspehi. Če kakšno vasico posedejo, takoj brzobjavijo v svet o tem svojem uspehu. Da pri tem mnogokrat pretiravajo, to je že njihova navada od začetka vojske.

Vladivostok.

Od morske strani že oblega japonsko brodovje trdnjavo. Na suhem pa prodirajo Japonci od juga iz severne Koreje proti Vladivostoku. Ravno tako se poroča, da so severno od trdnjave izkrcali Japonci četo, ki bi naj od severa prišla Vladivostok. Ob reki Tumen, ki dela severno Korejsko mejo, so si Rusi naredili utrdbe in se ustavili Japoncem. Angleški viri pa že vedo poročati, da so tudi tukaj Japonci pregnali Ruse in da prodirajo proti Vladivostoku. Torej bo kmalo zadnja ruska trdnjava na dolnem vtoku oblegana od Japoncev. Seveda je ista mnogo bolj utrjena in oborožena ter preskrbljena z živežem kakor Port Artur. Upati je torej, da ne bo nikdar zaplapolala nad vladivostoško trdnjavo japonska zastava.

Dopisi.

Sv. Lenart v Slovenskih goricah. (Nemška „foršuskasa“.) Ni še minilo dve leti, odkar se je po Slovenskih goricah razlegalo preklinjevanje, vzdihovanje, jok in stok prebivalcev od vseh slojev zaradi

kratkem je spoznal, koliko je na uri. Paparela se je zdela njegovim očem všeč. Napisal ji je pisemce s svojo najlepšo pisavo, saj je imel v pisarnici zadosti črnila in časa. Naznačil ji je, da brez nje ne more živeti; da je ona solnce njegovega življenja in če mu mrkne to zlato solnce, potem da bo moral mrkniti tudi on, srečno nesrečni Peroliznik. Take neumnosti je pisal kmečki „dohtar“; mi pa poznamo marsikaterega pravega doktorja in marsikaterega priznanega pisatelja, ki je pisal še vse večje neumnosti. — Toda Papareli so se zdele te lepo pisane prismodarije strašno lepe. Brala jih je vedno iznova in najokala od veselja in ginjenosti toliko solza, da bi gnale največji mlin.

Ko se je nekoliko potolažila v svoji srčni sreči, je napisala tudi ona pisemce, ki ni bilo dosti pametnejše od Peroliznikovega. Ker je pa Paparela mislila, da ni izrazila svojih občutkov dovolj natančno in obširno, zato je dodala listu ukusno meseno klobaso. Prijetno presenečeni Peroliznik je skrbno pazil, da dopisovanje ni prenehalo. Odslej ni hodil več brez večerje spat. Dobrosrčna Paparelica mu je pošiljala v vrtu po vrvi krač, jezikov, reberc skozi okno — in na pisarjevih licih so jele cveteti rožice ljubezni. Konec sledi.

poloma šentlenarske nemčurske „foršuskase“. Preklinjali so posestniki, ker so vsled tega poloma deloma zgubili svoj denar, deloma zabredli v težke dolgove, jokali in stokali so ubogi hlapeci in dekle, kateri so si v potu svojega obraza težko zaslužili nekoliko bornih vinarjev, ter so jih v svoji nevednosti branili v nemčurski „foršuskasi“. — Vsi ti nesrečneži so vsled nepoštenega upravljanja zgoraj omenjenega denarnega zavoda dobili po težkem boju le mali del svojega težko prihranjenega denarja nazaj! Veliko let napornega dela bode potrebno, da se zopet izliže ta težka rana med prebivalci šentlenarskega okraja.

Vkljub temu so se zbrali preteklo nedeljo dne 30. julija pri Sv. Lenartu posilincei in nemškutarji, ter ustanovili novo „foršuskaso“! Človek se mora pač čuditi, da imajo ti ljudje pogum do takega podjetja. Mar mislijo, da je že vsa tista lumparija njihovih somišljenikov, ki se je zgodila pred par leti pri Sv. Lenartu — pozabljena? Ali mislijo, da je ta težka rana, ki je bila vsled poloma „foršuskase“ v gmotnem oziru prizadeta velikemu delu prebivalstva šentlenarskega okraja — že zaceljena? O ne — ni še zaceljena — in rana še žalibog vedno močno krvavi! Ali mislijo šentlenarski posilincei in nemčurji zidati svojo novo „foršuskaso“ na podlagi ljudske nevednosti? Taka podlaga se obsoja že sama ob sebi in porušila se bode ravno tako, kakor se je porušila prva „foršuskasa“!

In kaki ponk sledi iz tega za tebe, dragi posestnik, pošten in varčen hlapec, pridna in delavna dekla? Nosi tvoj težko prihranjeni denar v slovenske denarne zavode, brani tvoje vinarje v slovenski hranilnici in posojilnici, kjer še nisi imel ti in tvoj tovariš tako bridkih izkušenj, kakor si jih imel v nemški „foršuskasi“!

O, naše ljudstvo v Slovenskih goricah ni več tako nevedno, kakor si mislijo nemškutarji pri Sv. Lenartu! Ni še pozabilo, v kako bedo in uboštvo je padlo vsled nepoštenja prejšnje nemške „foršuskase“! Ta britka izkušnja je odprla našemu ljudstvu oči, in hranilo bode svoj težko prihranjen denar v takih zavodih, kjer vlada poštenje in značaj! Vi vsi, kmetje, posestniki, hlapeci in dekle, spominjate se vedno, v kako nesrečo je pred par leti pogreznilo veliki del prebivalstva šentlenarskega okraja in še dalje okrog nepošteno gospodarstvo nemčurske „foršuskase“. Zaupajte svoj denar samo poštenim slovenskim denarnim zavodom!

Sv. Benedikt v Slovenskih goricah. (Ciril-Methodova slavnost ženske podružnice sv. Ciril in Metoda.) Ta krasna slavnost, ki smo jo obhajali v nedeljo, dne 23. julija nam ne izgine tako hitro iz spomina. — V korist naši šolski družbi prirejena, privabila je od blizu in daleč izredno veliko rodoljubne slovenske gospode in zavednega kmečkega ljudstva. V posebno velikem številu so došli vrli šentlenarčani s svojim pevskim zborom, potem Trojičani, Negovčani, Anovčani. nadalje so nas počastili gostje iz Gornje Radgone, Kapele in Ljutomer, od Sv. Jurja ob Ščavnici in Sv. Antona, iz Ptuj, od Sv. Urbana in Sv. Bolfanka, od Sv. Barbare in Sv. Ruperta in celo iz daljne Jarenine, tako da so še morali mnogi ostati zunaj. Vstopnic je bilo prodanih 317.

Slavnost otvori dekliški pevski zbor s triglasno „Velegrajsko himno“. Micika Šenekar iskreno pozdravi v imenu podružnice vse došle v lepi pesmici. Učiteljski mešani kvartet čvrsto zapoje dve krasni hrvaški pesmi. Micika Tomažič spretno deklamuje na to Gregorčičovo: Naš čolnič otmimo!, za njo pa izpregovori slavnostno besedo Malika Letnik. Ko sta sv. brata Ciril in Metod med nami delovala in nas vnela za Boga in za narod, je bila naša domovina velika, slavna. To je povzročilo delo Ciril-Methodovo. Tekom stoletij so sovražniki silno zožili meje naše domovine in danes že segajo po zadnjem kosu, ki je

še naša last. Z domačo zemljo nam hočejo vzeti tudi našo mladino, ki jo potujčujejo po šulferajnskih šolah. Zato se moramo vsi zopet poprijeti dela, ki sta ga opravljala nekdanj sv. brata in k temu svetemu Ciril-Methodovem delu nas najkrepkeje vspodbuja šolska družba, ki nosi ime sv. bratov in ki brani našo dečo pred potujčevanjem. Da se nauče tega dela zlasti naša dekleta in naše žene, zato je nastala lani pri nas ženska podružnica, in da vse druge vnelamo za to delo, da spravimo skupaj lepo svoto za družbo, ki potrebuje podpore, v ta namen se je priredila ta slavnost. Le krepko delo v obrambo naše vere ter naše mladine nas more rešiti in obvarovati propada. Da so iskrene besede vrle govornice segle k srcu vsem navzočim, o tem dovolj priča krasni vspeh slavnosti.

Poglavitna točka vse slavnosti je bila ganljiva Marijina igra v petih dejanjih, „Na Srcu Marijinem“. Vojvodinja Edita (Antonija Tomažič) daruje zlati križec rajne matere Mariji v gozdni kapelici. Uboga deklica Irma (Ivanka Pivec) išče pomoči bolni materi in moli v gozdni kapelici, Marija (Alojzija Ploj) ji izroči križec, da naj z njim plača zdravnika. Irma to stori in mati ozdravi. Deklica Valburga (Liza Majar) naznani, da je križec ukraden. Ob dohodu kneginje Ljudmile (Antonija Zimič) ga nosi Blanka, vnukinja zdravnika (Mar. Tomažič) in vojvodinja ga spozna. Grofica Vijolanta (Amalija Letnik), nasprotnica čiščenja Marijinega, naravnost izreče, da ga je Irma ukradla. Ida (Marija Šenekar) in Hermina (Liza Markovič) sta tudi te misli. Irma se brani, mati Ditmuoda (Bibijana Ploj) za njo prosi, toda vse nič ne pomaga, dve dvorni dami (Liza Črnko in Jožefa Senekovič) jo odpeljeta v ječo in sodišče izreče, da se ji naj za kaznen odseka desna roka pri kapelici v gozdu. Irma poprosi, da sme še prej moliti k Mariji. Ko zapoje ganljivo pesmico, se Marijiu kip zgane, Marija sname krono z glave in jo poudi Irmi. Vse ostrmi. Vojvodinja spozna, da je čisto po krivem obsodila Irmo, za katero se je potegnila Marija sama. Cerkev s samostanom obljubi tamkaj postaviti v zadoščenje, Vijolanda prosi Irmo odpuščanja in prizna pomoč Marijino. Vsi pokleknejo in z ganljivo pesmico počasté Marijo. Igra napravi mogočen utisek. Dekleta so jo izvrstno predstavljale, zlasti so se odlikovale Marija, vojvodinja, Vijolanda, Irma, kneginja in Notburga, pa tudi ostale so bile vse popolnoma na svojem mestu.

Po predstavi se je razvila pri gostilničarju Jož. Horvatu velika narodna veselica. Tu so nastopali kaj čvrsto vrli jurjevski tamburaši, krasno je popeval dobroznani lenarski moški zbor, oglasili so se s pesmicami tudi Antonjevcani. Naša požrtvovalna dekleta pa so pridno prodajala narodne trake, cvetlice, potem jestvine, ki so je darovale rodoljubne benediške gospodinje za družbo; radovedneže je zabavala menažerija, mnoge je privabila licitacija, šaljiva pošta pa je ohranjevala medsebojno zvezo. Zabava je bila zares izborna, zato gre hvala posebno postrežljivemu gostilničarju. Gmotni uspeh je bil za naše kmečke razmere v resnici sijajen. Dohodki predstave in veselice znašajo 201 K 70 vin.; po odbitih stroških ostane za družbo čistih 140 K, katere smo že poslali v Ljubljano. Priserčna hvala vsem, ki so ali z udeležbo ali z lepim darom pripomogli k tako lepemu uspehu! Ve vrle benediške deklice in žene pa le tako naprej v delu za narod in njegovo mladino! Živele!

Iz Šaleške doline. (Slabi listi.) Lastništvo tuk. premogove jame daje v nekdanj zadružni, sedaj edivo gospodarjevi kantini, tele liste delavstvu na razpolago: „Grazer Tagblatt“, „Slov. Narod“ in klaverno zmes obeh — ptujskega „Štajerca“, ki ga dobaja na jamo okoli 40 izvodov. Če pogledamo to strupeno troperesnico, se nam dozdeva, da dandanes kapitalizmu ne zadoščajo več izžeta dalavska trupla, zapuščene vdove in gladni jetični otroci, molohu se hoče njihovih duš,

da jim vzame ljubezen do Boga in maternega jezika: ves človek se mora polagoma zastrupljati z nemškimi dimom. Ali ne dohaja iz tega namena toliko „Štajercev“ na jamo, čeprav jih marsikateri delavec niti ne plača, in mnogi zmore le polovično ceno?

Ali ima res delavec, kmet, obrtnik v tem glasilu upati rešitve iz svojega težavnega položaja, ali se tam odpirajo zakladi bogastva, še neokužene sreče, zdravilni lek zoper vse bolezni? Poslušajte, pametnejši! Ali vam gre v glavo, kako se more brez hinavščine videti slabosti samo v slovenski družbi, posvetni in duhovski? Ali je res pri Štajercijancih samo čisto zlato? Ali je kdo, ker je Nemeec in naprednjak, že angelj? Kdor sam ne zna misliti in le temu lističu vse verjame, bo trdil kaj takega, pameten človek, ki vzame razun „Štajerca“ še kaj drugega v roke, pa ne. In vendar se je dalo nekaj preslepiti od „Štajerca“ in ste poslali svoje otroke v Šoštanj v šolo; ne morda v šestrazrednico, ampak v dvorazredno p o n e m č e v a l n i c o. Revez brezverec ne bo srečnejši in Slovenec, izdajalec svojega rodu, ne bogatejši. Sicer bi Nemci ne vedeli, kaj je revščina, če bi jim nemščina kaj pomagala. Ali se vam ne svita, ko venomer berete opravljivo čevkanje le o duhovnikih in voditeljih slovenskih, nikdar pa niti ene zle besedice čez kakega nemčurja! Povsod, koder hodi človeški rod, je nepopolnost in grešnost doma, povsod najdemo ljudi dobre in hudobne, prijazne in osorne, radodarne in skope, pravične in krivične! Tega ne bo izpodbil „Štajerca“, ki vidi slabosti le na slov. voditeljih, na sebi pa ne! Hinavec z brunom!

Sicer list ni vreden, da se toliko bavimo z njim. Na eni strani pobija geslo „Svoji k svojim“, češ, da si izkoriščen, ako se ravnas po njem, na slednji strani pa že sam priporoča. Proti farskim konsumom mora rohneti, sicer bi ne bil protestantski in trgovski list. Nikjer ni iskal kak duhovnik pri njih dobička, če so se izjalovili, so se le zato, ker ni bilo med nami še dovolj zato usposobljenih oseb.

Naravnost smešna pa je blede zavist ptujske krote, ko vidi, da bo nekaj pšenice šlo v skromne kaplanijske škrinje za celoleten trud namesto v nenasična žrela ptujskih žganjetočev.

Iz vsega „Štajercevega“ pisarjenja odseva jasno tale namen: 1. Vzeti polagoma katoliški duhovščini ves ugled po čednem pregovoru: Obrekuj pridno, vselej nekaj obvisi; 2. spraviti Slovence še v trši nemški jarem, v suženjstvo, v katerem je utonilo že toliko slovenske krvi.

Sklep: Varujte se lažnjivih prerokov!
Resnicoljub.

Iz Martena na Vestfalskem. (Velika nesreča.) Na cehi Borusiji se je 10. julija od petrolejne svetilke vnel 700 m globok rov ter popolnoma pogorel. V jami je ostalo 39 rudarjev, ki si niso mogli rešiti življenja. Smrt so imeli strašno. Šest mrtvih so dobili 12. julija, osem še le 21. julija, 22 mrtvih so našli, pa jih ne morejo ven dobiti, ker so okoli odri v ognju. Tudi dva Slovenca sta umrla te strašne smrti v globokem rovu. Matija Jašner in Janez Verdell, zadnji je še sedaj v rovu in se ne ve, kedaj bo mogoče do njegovega in njegovih tovarišev trupel priti. Zadnji je bil ud tukajšnjega novega slovenskega rudarskega društva. Pravi krščanski mož je prejel sv. zakramente od slovenskega misijonarja ob velikonočnem času. Zato upamo, da čeravno še njegovo truplo v 700 metrov globokem rovu leži, se njegova duša v nebesih veseli. Prosimo vedno Boga, naj nas varuje take strašne smrti!

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Osebnosti. Orožniški stražmojster g.

Alojzij Leskovar je prestavljen od Sv. Tomaža pri Ormožu v Rogatec. —

Iz davkarske službe. Kontrolor pri glavnem davčnem uradu Simon Wut in davčni kontrolorji I. Seinkovič, Albert Roter in Rajmund Krašovic so imenovani davkarjem v 9. činovnem redu. Za časovnega davkarja je imenovan davčni oficijal Gabrijel Lavter, za davčnega kontrolorja oficijala Jožef Anzel in Franc Rihter, za davčnega oficijala davčni kontrolor Maks Košer, davčni oficijal Anton Schuller za davčnega kontrolorja; za davčnega oficijala davčni kontrolor Jožef Scheucher, davčna oficijala I. Schaller in Oton Smekal za davčna kontrolorja, davčni pristavi A. Riedrich, Franc Czak, Gustav Löschner, Adolf Steinman, Ferdinand Kocuvan in Frid. Seemann za davčne oficijale v 10. činovnem redu, davčni pristav Leopold Petek za časovnega davčnega oficijala, davčni praktikanti Franc Gril, Adolf Reisp in Fr. Bobič za davčnega pristava v 11. činovnem redu in davčni praktikant Hugo Schreithofer za časovnega davčnega pristava. — Davčni kontrolor Jožef Anzel v Ptujju je prestavljen v Vildon in davčni oficijal Anton Planinc iz Lipnice v Celje.

Volitve v pridobninsko komisijo. Okrajno glavarstvo v Mariboru razpošilja sledeči razglas: „Izvrševaje določil §. 16 in 18 zakona z dne 25. oktobra 1896 drž. zak. št. 220 in §. 18 volilnega predpisa, priloga D izvršilnega predpisa k I. poglavju, zadevajoč občeno pridobnino se naznanja, da se volitev volilnih mož, katerim bo svoječasno voliti mesto temeljem §. 22 leg. cit. iz pridobninskih komisij redno, oziroma temeljem člana 14 št. 10 izv. predp. I. predčasom izločenih udov in njihovih namestnikov, sledeče odredi in sicer za davčni okraj Maribor za III. razred 3 volilni možje dne 23. avgusta od 8. ure predpoldne do 3. ure popoldne, za IV. razred 61 volilnih mož dne 24. avgusta od 8. ure predpoldne do 3. popoldne v prostorih mariborskega nad-davčnega urada; za Sv. Lenart za III. razred 1 volilni mož dne 23. avgusta od 8.—12. ure predpoldne in od 2.—4. ure popoldne, za IV. razred 19 volilnih mož dne 24. avgusta od 8.—12. ure predpoldne in od 2.—4. ure popoldne v davčnem uradu, v Sv. Lenartu; Slovenska Bistrica za III. razred 2 volilna moža dne 23. avgusta od 8.—12. ure predpoldne in od 2.—4. ure popoldne, za IV. razred 22 volilnih mož dne 24. avgusta od 8.—12. ure predpoldne in od 2.—4. ure popoldne v davčnem uradu v Slov. Bistrici. Volilni zapisniki so v dobi od 8. avgusta 1905 do dne volitve v za občevarjanje s strankami odrejenih uradnih urah na vpogled in prepis v pisarni davčnega referata, oziroma pri c. kr. davčnem uradu v Sv. Lenartu in Slov. Bistrici. — Čeravno je slovenščina v tem razglasu naravnost strašna, vendar kličemo Slovincem: Pozor!

Za družbo sv. Cirila in Metoda! Kaj umestno je bilo, da je letos družba pozvala vse podružnice in narodna društva, naj prirajajo veselice v njeno korist. Nekaj takih veselice se je že vršilo in sicer s posebno lepim gmotnim uspehom. Torej povsod na delo! Na delo posebno naše žene in dekleta! Na lahek način se spravi skupaj raznih jestvin in drugih reči. Vsak, ki narod ljubi, rad kaj daruje v ta namen. Vsi ti darovi se razprodajo, zlicitirajo na veselici, kar ljudstvo silno zabava, družbi pa prinese lepe doneske.

Snujte podružnice družbe sv. Cirila in Metoda! Premalo jih je. Sidmarka in šulferein imata podružnice celo v kmečkih vaseh, cela vrsta zavednih župnij pa ne spravi skupaj nekaj podružnic naše družbe. To je res sramota! V Sloven. goricah n. pr. bi že davno morala delovati družbina podružnica za Jarenino in Šent Ilj v Slov. gor., Št. Lenart v Slov. gor. (zaspala, se bo kmalu zopet vzbudila), pri Sv. Lovrenu ali Sv. Tomažu, pri Sv. Marjeti niže Ptujja, v Središču bi tudi lahko z vspehom delovale podružnice. Dve ali tri župnije se združijo v ta namen, za vsako občino se nastavi blagajničarka ali blagajničar

in delo potem ni težko. Na ta način lahko veliko več spravimo skupaj kot dosedaj. Zganite se torej rodoljubi, ki res v dejanju ljubite svoj narod!

Cesar je potrdil sklepe deželnega zbora štajerskega, da se uvrsti cesta, ki se začne od okrajne ceste v Bregu pri Ptujju in pelje čez Novoves, Novocerkev do hrvaške meje, med okrajne ceste I. razreda in cesta od postaje Rečica ob Paki skozi vranski in gorju-grajski okraj do kranjske meje pri Černovcu med okrajne ceste I. razreda.

Jareninski novičar. Torek ravno opoldne je začel žalostno in turobno, ko nikdar poprej, zvoniti veliki jareninski zvon, kateri ima svoj par na Spodnjem Štajerskem samo v velikem zvonu frančiškanske cerkve v Mariboru. Kako pa ne bi tudi bil žalostno zvonil? Saj je naznanjal smrtno uro svoji materi, blagi zdaj že pokojni Ani Vajngrl. Kar je s strahom že več dni cela fara pričakovala, to se je zgodilo. „Velike Vajngrlee“, globokoverne, daleč na okoli znane matere ni več med živimi. Pred 14. dnevi jo je popadla griža, ki hudo razsaja v Gačniku, in radi starosti se ni mogla več izkopati iz te bolezni. Zdaj že uživa v nebesih plačilo za neštevilne dobrote, ki jih je delila tukaj na zemlji. Jareninska farna cerkev bo težko pogrešala svojo veliko dobrotnico.

Sv. Ilj v Slov. gor. Velika narodna veselica se ne bo vršila avgusta. Zavoljo nepričakovanih ovir in nenavadnih priprav se je sklenilo, da se obhaja šele začetkom septembra. Več časa ko imamo za priprave, lepša in veličastnejša bo slavnost. Opozarjamo in prosimo bralna in pevška društva, da nas po svojih močeh podpirajo in da tudi pridejo k nam — na mejo. To mora biti res narodni praznik! Več še bomo naznanili o pravem času. — V kobači poka! In to je naredilo tak vtis, da ni mogoče dopovedati. Nekateri preklinjajo, drugi se pa smeji. V ponedeljek je bil v kobači — pogreb. Sicer tam pravega veselja nikdar ni bilo, a zadnji čas se je na vseh prizadetih obrazih videla nenavadna po-bitost. Naenkrat pa strašen „krah“ in pogreb brez posebnih naznanil. Hiša žalosti je kobača. Vesele žalostinke se bodo obhajale pri Polaku, Bračku, Celcerju in drugih. — Prizadeti ne kažejo posebne srčne žalosti, vsaj po zunanje ne. Svoje „sožalje“ izražajo sidmarki s precej dvomljivimi vprašanji: „kje je posodva“, „kaj dobim za pohištvo“, „kdo bo mi plačal hišno opravo, kdo vino, pivo, mleko“ itd. brez konca. Taki izrazi sožalja prihajajo iz Maribora in od drugod. Tužna majka Germanija silno otožno gleda na svoje „hrabre“ sinove; bogata njena hčerka „Südmarka“ pa s prisiljeno resnobo sprejema obiske in rešuje — račune. Ko preneha javno žalovanje — bomo zopet govorili. — Čudno se vrti — namreč po posilnemskih glavah. Kakor čujemo, si je čisto nekaj novega izmislil naš „vsenemški“ nadučitelj na slovenski šoli. Spoznava namreč, da ga seveda ne marajo Slovinci, da ga pa tudi „Nemci“ posebno ne čislajo, zato si je nekaj strašno pametnega izmislil in naredil je tako. Prepričan je, da je najbolj „kunšten“ v Šentilju in zato hoče biti srednik (ali Bog ve kaj) med obema strankama. Seveda se mož silno moti. Hoče namreč prirediti skupno cesarsko slavnost za obe šoli! Kaj takega niti Pistorju ni prišlo na misel. Sadu pa le misli, da jo je pogruntal, če se mu tudi vsak otrok smeje. Zakaj pa ne bi imela vsaka šola posebej „Cesarske slavnosti“? Ali ni to edino pametno? Slovenski stariši smo seveda vsi odločno proti „skupni“ slavnosti. Zunaj šole so otroci naši in nikakor ne bomo pustili svojih otrok k nemškim veselicam. Slovenski otroci naj imajo svojo slovensko slavnost, to mi zahtevamo. Če nas ne bote slišali, bomo pa še bolj glasno povedali.

Iz Vičanec pri Veliki Nedelji. Nemila smrt je zopet zahtevala svojo žrtev. Dne 24. m. m. je moral Lovrenc Hebar v dobi dve-toče mladosti zapreti svoje mlade oči k večnemu snu. Mladenič je bil dvajset let star ter